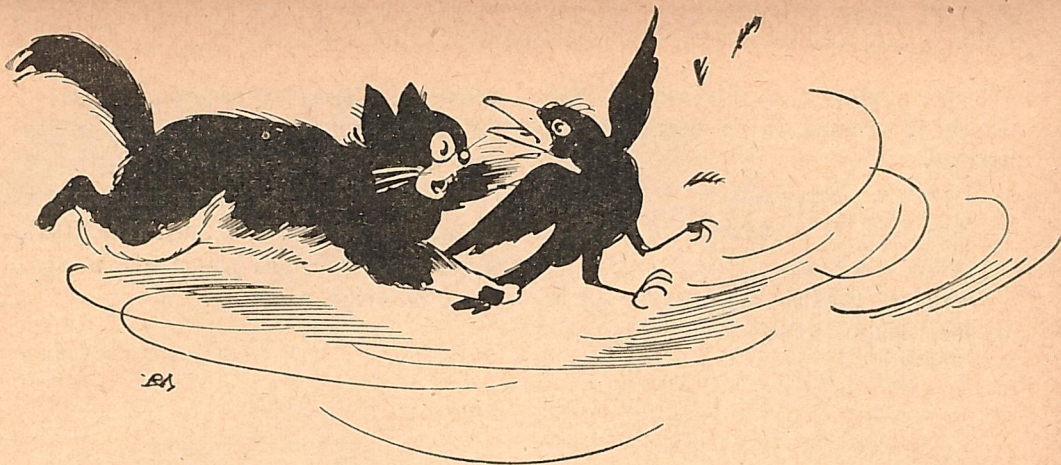

на на своето здание. Сърдцето ѝ щѣше да изскочи отъ страхъ.

Постоя тя на покрива, огледа се, гракна два-три пжти дрезгаво и тръгна да ходи. Върви, ама куца. Котаракътъ бѣше навѣхналъ крака ѝ. И опашката ѝ липсваше.

Гочо Гочкинъ се събуди чакъ при-

вечеръ и, като видѣ, че сиренето е изядено, хвана котакъ за врата и жестоко го наби.

А Врана Хайдутова и сега си живѣе, макаръ и хрома, макаръ и безъ опашка. И пакъ краде. Страшна хайтуткиня!

Емилиянъ Станевъ

ВЪЛКЪ, ЛИСИЦА И КАМИЛА

Вълкъ, лисица и камила се сприятелили и решили всичко каквото намѣрятъ за ядене да го дѣлятъ по равно.

Намѣрили хлѣбъ.

Лисицата рекла:

— Всички сме гладни, а хлѣбътъ е много малко. Предлагамъ да го изяде най-стариятъ между насъ. Но докато разберемъ, кой е най-стариятъ, нека камилата закрепи хлѣба на това високо дърво. Камилата хванала хлѣба съ уста и го дигнала на дървото.

— По право, — обадилъ се вълкътъ, — хлѣбътъ се пада на мене! Азъ съмъ

единствениятъ вълкъ, който остана въ Ноевия ковчегъ следъ свѣтовния потопъ. Най-старъ съмъ измежду васъ.

— Кой ти рече? — обадила се кума Лиса. — Защо лъжешъ така безсрамно! Вълкъ нѣмаше никжде по свѣта, когато Господъ създаде мене, първата лисица. Колко често Адамъ и Ева ме милваха по гърба и ми думаха, че съмъ най-умното и най-хитрото животно на земята!

— Добре, бе кума Лисо, — отвърналъ кумчо Вълчо, — Но защо не те видѣхъ въ Ноевия ковчегъ?

— Какъ ще ме видишъ, куме, ко-